

Alex Berenson

De infiltrant

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

HARRAN, TURKIJE

De paarden wisten het.

Ze waren schichtig en struikelden toen de Syrische smokkelaar die Mahmoud heette ze de gehavende trailer uit leidde. Vier bruine ruinen met grote ogen van angst. Zich onderwerpend aan komende moeilijkheden. Kareem Batta wist niet hoe, maar ze wisten het.

De grootste van de vier, een mooi jong dier met een witte vlek op de linkerkant van zijn hoofd, was dapperder dan de andere, of schichtiger. Toen zijn voorhoeven de brokkelige Anatolische grond raakten gooide hij zijn hoofd omhoog en deed een stap achteruit de loopplank op. Maar Mahmoud gaf een ruk aan de teugels en mopperde tegen hem. Even later gaf de ruin het verzet op.

De paarden hadden meer vrees voor de mannen die om ze heen stonden dan voor de tocht die ze gingen maken. Het waren zachtaardige dieren. Batta vond het niet prettig om op deze manier gebruik van ze te maken. Maar hij had geen keus. Te paard was de beste manier om de grens met Syrië over te steken, de enige realistische manier om de jihadi's van Islamitische Staat te mijden. Die hedendaagse trollen bewaakten de wegen op allerlei manieren, met controleposten, patrouillewagens en zelfs drones. Ze hadden geen ander excuus nodig dan hun zwarte vlaggen om ongelukkige reizigers te ontvoeren.

Batta liep om de ruinen heen, onderzocht ze als een trainer tijdens een veiling van jaarlingen. Hij was nauwelijks een expert op het gebied van paarden. Hij was opgegroeid in een driekamerappartement in Detroit, maar had de afgelopen vijf jaar genoeg gereden om problemen te herkennen. Deze vier zagen er sterk uit. Ze ademden rustig, ondanks de hitte van de vroege middag. De ruggen waren recht, de ogen helder. Niet zoals bij andere knollen die smokkelaars hem hadden proberen aan te smeren. Batta had door bittere ervaring geleerd om te controleren, nadat een paard op een rotsig pad in het Anti-Libanon-gebergte, driehonderd

kilometer en een stuk of tien frontlinies naar het zuidwesten, dood was neergevallen. Hij had het vierbenige kadaver achtergelaten en was op een gebroken voet Syrië uit gestrompeld.

‘Je denkt dat ik losers breng?’ vroeg Mahmoud in het Engels. ‘Terwijl mijn broer en ik ook meegaan?’ Hij was een magere man van ergens in de twintig en droeg een zwarte spijkerbroek en motorlaarzen. Zijn broer Ajmad was nog magerder en jonger en had een piekerige snor en gladde wangen. Ze hadden Batta tweemaal eerder naar Syrië gebracht, de eerste keer voor een ontmoeting met een Koerdische bevelhebber, een makkie. De tweede missie was een riskantere: een pakhuis verkennen waar vermoedelijk gijzelaars werden vastgehouden. Het pakhuis bleek een munitiedepot, maar de broers brachten Batta naar Turkije terug met zijn hoofd nog op zijn romp. Een succes. In elk geval geen nederlaag.

Batta vertrouwde Mahmoud nog niet voor honderd procent. Maar Batta vertrouwde hier niemand voor honderd procent behalve zijn wapenbroeders van de Special Operations Group (SOG) van de Central Intelligence Agency. Zelfs de Turkse inlichtingendienst at van twee walletjes. De Islamitische Staat van Irak en Syrië, het Vrije Syrische Leger, de Syrische Martelarenbrigades, de Soldaten van Islam, de Volksbeschermingseenheid en honderd andere. In Syrië en Koerdistan konden buitenstaanders niet uitmaken wie een dubbele agenda had. Soms was het zelfs verwarrend voor de strijders. Batta had een keer een vuurgevecht zien doodbloeden toen de bevelhebbers opeens beseften dat hun bazen de week daarvoor een staakt-het-vuren overeen waren gekomen. Een kosmische grap, hoewel de man die in zijn hoofd was geschoten er niet om kon lachen.

Mahmoud haalde een zak suikerklontjes tevoorschijn en gaf er twee aan elke ruïn. ‘Een beetje bang, maar dat gaat wel over als we eenmaal onderweg zijn.’

‘Ze zijn niet slecht,’ zei Batta in het Arabisch. Hij was in Michigan geboren, maar sprak vloeiend Arabisch dankzij zijn ouders, immigranten uit Jordanië. ‘Ik heb in elk geval slechtere gezien.’ Hij streek met zijn hand over de flank van de grote ruïn. Sorry, makker. Misschien is het een troost als ik je vertel dat ik ook zenuwachtig ben. ‘Hoe heet hij?’

‘Buraq. Waarom? Wil je hem kopen?’

‘Alleen als hij vleugels kan laten groeien.’ In de Koran is Buraq de naam van het paard dat met Mohammed op zijn rug naar de hemel vloog om Allah te ontmoeten.

‘Uiteraard. Niet goed, geld terug-garantie.’

Batta gaf Mahmoud een rugzak, goedkoop blauw nylon met een verbleekt Mickey Mouse-logo.

‘M-I-C-K-E-Y.’ Mahmoud ritste hem open en telde snel de bundeltjes. ‘Dit is honderd,’ zei hij in het Engels. ‘We zeiden drievijftig.’ Driehonderdvijftigduizend dollar. Een redelijke prijs voor twee dagen werk, gelet op het risico van onthoofding of erger door het vriendelijke volkje ten zuiden van de grens.

De man die ze het land uit gingen halen was voor Batta’s bazen in Langley veel meer waard. Batta kende hem als Abu Ibrahim, een bureaucraat van Islamitische Staat die de CIA had geholpen de oliesmokkelroutes van de groep op te sporen. Hij beloofde nu informatie over de geheime bankrekeningen in de Verenigde Arabische Emiraten, als de CIA hem levend het land uit kon krijgen.

‘Driehonderdvijftig,’ zei Mahmoud nog eens, op de licht mukkende toon die in het Arabisch zo natuurlijk klinkt. ‘*Wahid, ithnan, thalatha.*’ Een, twee, drie.

‘De rest als ik terug ben,’ zei Batta. Ze kenden allebei de voorwaarden, en ze wisten allebei dat Batta Mahmoud niet zou belazeren. De CIA zou nooit meer veilig de grens over kunnen.

‘En als je niet terugkomt?’

Juist. ‘Ik dacht dat jij van plan was me naar huis te brengen.’

‘*Inshallah.* Maar dingen gebeuren.’

‘In dat geval stuur je een verslag op met uitleg over de geleerde lessen en een aan jezelf geadresseerde, gefrankeerde envelop en vraag je om betaling binnen zestig dagen.’

Batta zag dat Mahmoud de grap niet begreep, maar de smokkelaar glimlachte toch maar. ‘Oké, Kareem. Ik vertrouw je.’ Hij riep Ajmad en de twee broers liepen op een drafje naar de Mitsubishi-pick-up die de trailer trok. Een potige man van ergens in de vijftig stapte uit en omhelsde de broers.

‘Als ze niet terugkomen, maak ik je af,’ riep de man tegen Batta.

Als ze niet terugkomen hoef je je geen zorgen te maken. Dan ben ik al dood. Batta zwaaide alleen maar naar de man.

Mahmoud gooide de rugzak in de pick-up. De man stapte in, startte de motor en vertrok met de rammelende trailer. Toen waren de broers alleen met Batta en zijn partner, Bill Girol.

Voor Girol bij de CIA kwam had hij negen jaar dienst gedaan bij de

infanterie van de mariniers, voornamelijk als verkenner. Hij en Batta vormden een vreemd paar. Batta was een reus, twee meter en honderdtien kilo, met armen als boomstammen, sterk krullend haar en een baard die in de Turkse zon van bruin naar rossig blond was verkleurd. Girol had vroegtijdig grijs haar en rustige bruine ogen. Hij was een meter zeventig en makkelijk te onderschatten. Hij woog zeventig kilo, bankdrukte honderdzestig kilo en leek helemaal geen slaap nodig te hebben. Na vier jaar Syrië en omstreken sprak hij redelijk Arabisch, maar hij zou nooit voor een Arabier kunnen doorgaan en liet Batta liever het woord doen. Zelfs op de CIA-basis in Gaziantep zei hij niet veel. Batta had een keer de fout gemaakt Girol te vragen naar zijn Navy Cross, na de Medal of Honor de hoogste onderscheiding voor heldenmoed.

Voor getoonde moed tijdens mijn echtscheiding, had Girol gezegd. Nog meer vragen, slimmerik? Daarna noemde hij Batta altijd 'slimmerik'. Batta noemde hem 'Mighty', naar Mighty Mouse. Batta verwachtte dat ze een kogel voor elkaar zouden opvangen. Hij hoopte daar niet achter te hoeven komen.

'Klaar?' vroeg Mahmoud.

'Laten we het nog één keer doornemen.' Ze hadden het al drie keer uitvoerig besproken, maar het plan nog een laatste keer doorlopen kon natuurlijk geen kwaad.

Mahmoud haalde een gehavende kaart uit de zak van zijn spijkerbroek, vouwde hem als een cowboy open tegen Buraqs flank, maar veranderde van gedachten en spreidde hem uit op de grond. Girol en Batta gingen aan weerszijden op hun hurken zitten. 'Oké, wij zitten hier, ja. Harran.' Hij wees naar een plek ten noorden van de grens.

Harran was zo oud dat het stadje in Genesis wordt genoemd als Abrahams woonplaats in de tijd vóór Izaäk. Voor zover Batta kon zien was het stadje sindsdien weinig veranderd. Het lag ongeveer twintig kilometer ten noorden van Akçakale, een stoffige Turkse stad die zo dicht bij de grens lag dat de grensovergang hem in tweeën splitste, zoals El Paso en Ciudad Juárez. De Syrische kant heette Tal Abad. Koerdische milities hadden dat deel recentelijk heroverd op Islamitische Staat.

Deze regio was een beetje een bijzaak in het Syrische conflict. De zwaarste gevechten vonden plaats in het westen, waar Islamitische Staat slag leverde met het leger van Bashar al-Assad en andere milities om de macht over grote steden als Homs. Ondanks de betrekkelijke onbelangrijkheid

was Tal Abad echter de grensovergang het dichtst bij Raqqa, de hoofdstad van Islamitische Staat. Abu Ibrahim woonde daar.

Islamitische Staat had Tal Abad vrijwel zeker kunnen heroveren op de Koerden door een paar duizend jihadi's van de frontlines te verplaatsen, maar de bevelhebbers hadden ervoor gekozen om dat niet te proberen. Het was alsof ze een aanval op Raqqa uitlokten. Ze leken te geloven dat de verdedigingswerken van de stad ondoordringbaar waren. Of misschien wilden ze gewoon geen strijders weghalen bij de strijd in het westen. Ongeacht hun redenering, Batta vond het best. Door afstand te houden van de grens had Islamitische Staat deze missie mogelijk gemaakt.

Mahmoud bewoog zijn vinger naar de grens, naar een plek links van de grensovergang Akçakale-Tal Abad.

'Negen kilometer ten westen van Tal Abad, een nieuw gat in het prikkeldraad.' Als verdediging tegen Islamitische Staat had Turkije duizenden soldaten naar Anatolië gestuurd. De grens was echter bijna duizend kilometer lang en de gehele lengte bewaken was onmogelijk. In de oostelijke helft van het land was prikkeldraad het enige wat de twee landen scheidde. 'Groot genoeg om erdoorheen te rijden. Een groep Koerden heeft het aangelegd. Ongeveer drie weken geleden. Daesh, zij weten het niet.'

Arabischsprekende vijanden van Islamitische Staat noemden die 'Daesh.' De bijnaam loochende de islamitische legitimiteit van de groep door weglating van het woord 'islamitische'. Jihadi's haatten de naam en er waren gevallen bekend waarbij ze mensen die ze de bijnaam hadden horen gebruiken de tong hadden afgesneden.

'Weet je zeker dat ze het niet weten?'

'De Koerden beheersen nu het gebied tot aan Ain Issa. Daesh houdt zich alleen bezig met de grensovergang.' Met andere woorden: spionnen van Islamitische Staat hielden de voertuigen in de gaten die door Tal Abad reden en namen waarschijnlijk alle kentekens op in een database. Door de grens op te geven hadden ze echter hun kans om de prikkeldraadafscheiding te bewaken verloren. 'We steken na het donker de grens over, rijden naar Ain Issa, vijfenzeventig kilometer hiervandaan.' Ain Issa was een stadje ten noordwesten van Raqqa. De Koerden hadden het op Islamitische Staat heroverd, enkele weken nadat ze Tal Abad hadden teruggewonnen. Het was bevriend gebied. 'Morgen rusten, een pakhuis van mijn vriend, goed voor de paarden zorgen, niemand valt ons daar lastig.'

'En morgenavond...'

Mahmoud streek met een vinger over de kaart, volgde de M4, de weg die van oost naar west liep. ‘Alles daar is Daesh, Daesh, Daesh.’ Hij sprak de verboden naam uit met het genoegen van een vloekend kind. ‘Rondom Raqqa, overal controleposten. Morgen na zonsondergang rijden we zuidwaarts. Er zijn verscheidene zandweggetjes die we kunnen nemen, rustig, alleen boeren, zij zullen ons niet lastigvallen. Zij hebben ook een hekel aan Daesh, ze willen dat iedereen hen met rust laat. We gaan tot dicht bij de rivier.’ De Eufraat. ‘Goede dekking daar, palmbomen en kanalen. Bijna vijftig kilometer.’

Hij kromde zijn vinger naar rechts, langs de rivier. ‘Ik heb je twee weken geleden verteld dat Daesh deze weg kent. Allicht. Het is Raqqa, ze kennen alle wegen daarheen. Maar een vriend van me is er vorige week met sigaretten doorheen gekomen, hij heeft niemand gezien. Het grootste deel van de tijd wordt de weg niet bewaakt. Er komen geen auto’s, alleen paarden, en daar maken ze zich niet zo druk om. Hoe dan ook, ze zijn gek op sigaretten. We hebben twintig sloffen bij ons voor het geval we ze tegen het lijf lopen.’ Als dekmantel en smeergeld.

‘En als ze de sigaretten niet aannemen?’

‘Het zijn mannen, ze nemen steekpenningen aan.’

Batta schudde zijn hoofd. Ze wisten allebei dat er onder de jihadi’s van Islamitische Staat genoeg ware gelovigen waren die niet omgekocht konden worden.

‘Laat het maar aan mij over,’ zei Mahmoud. ‘Ik ken deze mannen. Als ik een probleem zie, een echt probleem, zeg ik: “Iedereen houdt van Marlboro.” In het Engels, zodat hij’ – Mahmoud knikte naar Girol – ‘het begrijpt. Dat betekent dat we maken dat we wegkomen, hoe dan ook.’

‘Iedereen houdt van Marlboro.’

‘*Nam*. Maar, insh’allah houden ze morgennacht ergens anders de wacht.’ Insh’allah, insh’allah, insh’allah, zo God het wil. Alsof God ook maar enige aandacht besteedde aan deze afschuwelijke oorlog. Alsof de barbaarse wreedheden Hem niet kotsmisselijk zouden hebben gemaakt in het onwaarschijnlijke geval dat Hij er iets van had gemerkt. Insh’allah. Batta hoorde de uitdrukking honderd keer per week, een taaltic waaraan hij niet kon ont-snappen. Elke keer haatte hij de term meer. Hij was alles aan dit oord gaan verafschuwen. Hij bleef omdat hij bovenal Islamitische Staat verafschuwde. De week daarvoor had een hulpverlener hem verteld over drie meisjes die na maandenlang door de jihadi’s te zijn misbruikt hun eigen ogen uit hun

hoofd hadden gekrabd. Meisjes, niet vrouwen. Dertien, twaalf en elf. Ze hadden besloten dat ze zichzelf liever blind maakten dan nog meer verkrachtingen te moeten ondergaan. Ik dacht: ze gaan me nu doden, had het oudste meisje de hulpverlener verteld. Dat zullen ze wel moeten. Zelfs zij willen geen meisje met gaten in haar gezicht. In plaats daarvan hadden de jihadi's haar bij een grensovergang gedumpt, letterlijk uit de laadbak van een pick-up gegooid. Maar dit is beter. Nu kan ik tenminste niet naar mezelf kijken.

'Niet vergeten, de sigaretten zijn het laatste,' zei Mahmoud. 'Als ze ons aanhouden willen ze eerst onze legitimatie zien.' Volgens Batta's legitimatiebewijs kwam hij uit Libanon, dat van Girol gaf aan dat hij een Bosniër was, wat een verklaring vormde voor het feit dat hij allesbehalve vloeiend Arabisch sprak. 'Als ze ons vragen om te bidden, dan bidden we.' Mahmoud keek naar Girol. 'Kun je bidden?'

'Nam' Ja.

'Laat maar horen. De Fatiha' – de eerste soera, of vers in de Koran – 'en nog een.'

Girol draaide zich om naar het zuiden, met zijn gezicht naar Mekka. *'Bismillah al-Rahman al-Rahim Al-hamdu lillahi rabbil'alamin.'*

'Genoeg,' zei Mahmoud. 'Als ze een paar woorden horen kan het ze verder niks schelen. Ze willen alleen zeker weten dat je soenniet bent.' De twee sekten bidden anders. Het meest opvallende verschil was dat de sjiieten hun handen langs hun lichaam lieten hangen terwijl de soennieten hun gekruiste armen op hun middel legden.

'Oké,' zei Girol. 'Ik ken nog maar één vers.'

'Een gebed dat later komt,' zei Batta. Hij wenste dat Girol meer had geoefend. Maar zelfs als Girol de Koran van begin tot eind uit zijn hoofd had geleerd zou hun dekmantel niet intact blijven bij meer dan een korte ondervraging. Hun lot hing af van Mahmouds rapheid van tong, een goed getimede steekpenning en de luiheid van degene die ze aanhield. Dat was niet best. Als ze werden onderworpen aan een uitgebreidere ondervraging, maakten ze geen schijn van kans.

Batta wist al dat hij eerder zou sterven dan dat hij dat liet gebeuren.

Een maand eerder in Gaziantep had Batta's SOG-commandant – een voormalige Delta-agent die Oden Durette heette – op een toon alsof hij zich er eigenlijk voor genereerde – de missie aangekaart. Er had nog nooit iemand een poging gedaan tot een exfiltratie uit Raqqa.

‘Ik vraag het jou en Bill omdat jullie de besten zijn. Als jullie nee zeggen, dan is het nee.’

‘Kan die vent niet op eigen houtje naar de grens gaan? Heeft hij een taxi nodig?’

‘Mannen als hij moeten toestemming hebben om de stad te verlaten en die durft hij niet te vragen. Ik weet het niet zeker, maar volgens mij werkte hij voor de Syrische oliemaatschappij toen onze vrienden de stad in kwamen. Hij is soenniet en goed in zijn werk, dus lieten ze hem zitten waar hij zat, maar ze vertrouwen hem niet voor honderd procent. En hij heeft er de ballen niet voor om te ontsnappen zonder dat wij zijn hand vasthouden.’

‘Is hij de moeite waard?’

Batta bedoelde: vertrouwen wij hem? Het was mogelijk dat Islamitische Staat alles al van Abu Ibrahim af wist en hem als lokaas gebruikte. In dat geval kwam de missie neer op zelfmoord.

‘Een 8-C. Anders had ik het jullie niet eens gevraagd.’

De CIA kende zijn agenten scores toe op verschillende schalen. De hoogste en belangrijkste was 10-A. Het getal gaf de waarde aan van de informatie die de bron had verschaft, van 1 tot en met 10, waarbij 10 de hoogste waarde was. De letter gaf aan hoe groot het vertrouwen van de dienst was dat de agent eerlijk was en niet heimelijk samenwerkte met de inlichtingendienst van een ander land. De schaal liep van A tot G. A stond voor ‘het grootste vertrouwen’. In de praktijk was de 10 gereserveerd voor presidenten, de 9 voor ministers en generaals. A’s en B’s waren moeilijk te vinden. 8-C betekende dat de dienst geloofde dat ‘de bron belangrijke informatie had verschaft waarbij sprake was van hoog persoonlijk risico, en dat hij welhaast zeker betrouwbaar was’.

‘Hij heeft ons goede info verstrekt over oliepijpleidingen en hun smokkelroutes. Bruikbare info die hun geld kost. We geloven niet dat ze hem als lokaas gebruiken, vooral omdat ze niet konden weten dat wij de grens over zouden komen.’

Durette had een breed, plat gezicht en lichtblauwe ogen die zachte zij het meedogenloze druk uitoefenden. Hij had in Afghanistan een voet verloren door een landmijn. Hij beval zijn mannen nooit om een missie uit te voeren. Hij vroeg het altijd en bagatelliseerde nooit de risico’s. Toch zei iedereen altijd ja.

‘Ik zal zien wat Mahmoud zegt,’ zei Batta.

Mahmoud had driehonderdvijftigduizend gezegd. Meer dan het dub-

bele van de prijs van de pakhuisklus. Toch gaf het bedrag Batta een zeker gevoel van vertrouwen. Als de Syriër dacht dat de klus onmogelijk was, zou hij een bespottelijk bedrag hebben genoemd, een miljoen of meer.

Driehonderdvijftig betekende dat hij het wilde proberen.

Nu in Harran had Batta meer last van de gebruikelijke zenuwen vóór een missie dan gewoonlijk. Raqqa was geen rode zone, maar een zwart gat. Zelfs als Abu Ibrahim geen dubbelrol speelde en Mahmoud niet van plan was om Batta en Girol aan de Orange Jumpsuit Film Co. te verkopen, ze kenden het gebied niet goed genoeg om de risico's ter plekke in te kunnen schatten. Hoe groot was de kans dat ze op een controlepost zouden stuiten? Tien procent? Vijftig? Negentig?

Batta verdrong zijn angst. Hij had vijf jaar van deze krankzinnige oorlog overleefd. De komende achtenveertig uur zou hij ook overleven. Voor hij het wist zouden Girol en hij terug zijn in Gaziantep en van een drankje genieten. Of tien. Een paar dagen daarna zouden de moordenaars in Raqqa zich afvragen waar hun bankrekeningen waren gebleven. Een makkie.

'Dus, door de kanalen, we vinden je vriend hier. Middernacht.' Mahmoud wees naar een plek op de kaart bij een zandweg die doodliep in een dorpje ten noordwesten van Raqqa. 'Als hij daar is.'

'Hij is slim, hij vindt het wel.' Eerlijk gezegd had Batta geen idee van Abu Ibrahim's richtinggevoel. Batta had de man nooit ontmoet, hij kende niet eens zijn echte naam. Veiliger voor iedereen.

'Hij staat te wachten, we pikken hem op, verwisselen van paard.'

'Verwisselen van paard?'

'Vijf van ons, vier paarden. Wilde je hem laten lopen?'

Batta voelde zich erg dom. Tijdens het uitwerken van het plan was dit geen moment bij hem opgekomen.

'Ajmad rijdt met mij, samen wegen wij minder dan jij,' zei Mahmoud. 'Hij rijdt op Ajmads paard. Hij kan rijden?'

'Ja.' Ook iets wat Batta niet wist. Maar zelfs als Abu Ibrahim leed aan de ernstigste vorm van angst voor paarden, hij zou daar morgennacht gezien het alternatief overheen komen.

'Terug langs dezelfde weg. We hebben een halve maan, niet te veel licht, niet te weinig. We doen alles tussen zonsondergang en zonsopgang, dan zijn we terug in Ain Issa en zijn we veilig.'

Misschien zelfs als ze er niet in slaagden om terug te gaan. Batta had

niets tegen Mahmoud gezegd en zou dat ook niet doen, maar hij had een paar troefkaarten achter de hand. De CIA zou morgenavond ten noorden van de grens een helikopter stand-by houden. Islamitische Staat had radarsystemen en luchtdoelraketten van de Syrische luchtmacht buitgemaakt en naar Raqqa gebracht, zodat de helikopter het niet kon riskeren om in de stad te landen. Durette had echter beloofd dat hij zelfs vijftieng kilometer buiten Raqqa een poging tot een noodexfiltratie zou doen, als Batta daarom vroeg.

Beter nog, ze zouden twee beschermengelen hebben: twee Reaper-drones in de lucht. Beide drones zouden bewapend zijn met vier Hellfire-raketten en niet gebonden zijn aan strikte gevechtsregels. De advocaten in Langley noemden het een 'lancering zonder identiteitsvaststelling'. Met andere woorden: als de Reaper-piloten gewapende mannen Batta's team zagen naderen, mochten ze vuren zonder precies te weten op wie ze schoten. Ze hoefden niet eens met Batta of Girol te praten. Ze moesten wel proberen contact met hen op te nemen, maar als de mannen op de grond niet reageerden, mochten de piloten ervan uitgaan dat ze in moeilijkheden waren en de raketten afschieten.

De regels waren logisch. Er waren geen andere Amerikanen, soldaten of burgers, in het gebied. Het risico van eigen vuur was nihil. Het was landbouwgrond, dus was er ook weinig risico op burgerslachtoffers. Een groot voordeel van een kleinschalige operatie in vijandelijk gebied was de mogelijkheid tot luchtsteun.

De piloten hadden ook beloofd om te waarschuwen als ze jihadi's op hun weg zagen. Batta rekende echter niet op hulp. Het zou bijna onmogelijk zijn om onderscheid te maken tussen een controlepost en een groepje boeren. En als ze op een controlepost stuitten, hadden ze ook niets aan de drones. De Hellfire-raketten doodden alles binnen een straal van dertig meter. Batta en zijn mannen zouden samen met de jihadi's rondom hen de lucht in vliegen.

Maar als de missie een val was en de soldaten van Islamitische Staat een hinderlaag hadden opgezet zouden de Reapers Batta's team tenminste een kans geven om te ontsnappen.

'Dus met onze nieuwe vriend naar Ain Issa,' zei Batta. 'Dan lekker naar huis.'

'En jij betaalt. Driehonderdvijftig min één maakt tweehonderdvijftig. Duizend.'

‘Niets zou me gelukkiger maken.’

‘Dan zijn we het eens.’ Mahmoud gaf een klopje op Buraqs flank. ‘Je boft met dit paard. De andere zullen hem volgen.’

Ze reden zuidwaarts achter Mahmoud aan door een bos van pistachebomen dat zich kilometers ver uitstrekte. De bomen leken op struiken op palen, zes meter hoog, vol zware trossen noten. Ze waren lelijk en boden weinig schaduw, en Batta vond het niet erg toen het bos dunner werd.

Mahmoud had ervoor gezorgd dat ze genoeg water voor de paarden bij zich hadden. Verder hadden ze weinig bagage. In Batta’s rugzak zaten een reservetelefoon, een slaapzak, een Makarov, een draagbaar gps-apparaat, een goedkope kaart, een verrekijker en een eerstehulpkit, alles heel geloofwaardig. Girol had hetzelfde bij zich, plus een aftandse AK met een korte kolf.

Batta had echter nog iets bij zich, iets wat de CIA in vijftig jaar nauwelijks had gebruikt. De wetenschappers in Langley noemden het een L-pil. Hoewel de naam anders deed vermoeden was het helemaal geen pil, maar een plastic ampul ter grootte van een erwt bedekt met rubber. De ampul bevatte een geconcentreerde cyaankali-oplossing. Het doorbijten van de rubberlaag en het plastic zou het gif bevrijden. Bewusteloosheid door zuurstofgebrek volgde binnen seconden, de dood binnen minuten.

Tijdens de jaren vijftig van de vorige eeuw hadden agenten de ampullen als valse tanden in hun mond gedragen. Toen de Koude Oorlog bedaarde, raakten ze uit de gratie. Nu waren ze terug, hier althans. Om onbedoelde vergiftiging te voorkomen bevestigden chirurgen de ampullen met huidkleurige tape achter het oor. Behalve bij nauwgezet onderzoek waren ze onzichtbaar, maar makkelijk te bereiken en los te trekken.

Batta wist niet zeker of hij de missie zonder de cyanide had doorgezet. Sterven op zich was al erg genoeg. Hij moest er niet aan denken dat hij zijn laatste momenten zou doorbrengen voor een camera terwijl een gemaskerde idioot achter hem een nietszeggende toespraak hield. Dan het laatste shot, zijn hoofd op zijn lichaam gelegd, de ogen groot van ongelof. Dood en eerverlies in één keurig pakje.

Batta wist dat Girol ook een pil bij zich had. Ze praatten er natuurlijk nooit over. Hij kon zich precies voorstellen wat de marinier zou zeggen als Batta hem ernaar vroeg: ja, slimmerik, ik heb de Hershey-versie. Als het moment daar is wil ik dat chocola het laatste is wat ik me herinner.

Heerlijk. En jij? Hummus zeker? Dat is iets wat al jullie zandkrabben met elkaar gemeen hebben: jullie zijn allemaal dol op hummus.

Nee, Girol zou nooit zo'n lange speech afsteken.

Na de pistachebomen reden ze door een olijfgaard. Deze bomen met hun dikke stammen en grote takken die naar de hemel reikten waren mooier. Van Gogh had ze geschilderd, wist Batta zich te herinneren. Die krankzinnige Vincent van Gogh die zijn oor had afgesneden. Van Gogh mocht dan gek zijn geweest, maar hij was niet degene die Syrië binnenreed.

Naarmate de middag vorderde reden ze in zuidoostelijke richting. Een tijdlang was de tweebaansweg te zien die vanuit Akçakale naar het noorden liep, maar die was de meeste tijd leeg. Alleen smokkelaars, jihadi's en vluchtelingen trokken tegenwoordig over die weg. Batta genoot bijna van de rit. Buraq was een goed paard, met een lange, rustige tred.

De zon daalde aan de hemel. Ze lieten de laatste bebouwde velden achter zich en volgden een pad dat Batta nauwelijks kon onderscheiden van de stoffige vlakte. Hij had geen kaart of wegwijzer nodig om te weten dat ze de grens naderden. In plaats van schapen liepen er geiten over de velden; nors besnuffelden ze de aarde. Toen verdwenen ook de geiten. Hier en daar lagen bergen afval, grafheuvels voor zombies. Zelfs voor de oorlog had niemand in de buurt van Syrië willen wonen.

Het pad daalde en Mahmoud stak een hand op. Ze stopten, volgden Mahmouds voorbeeld en stegen af. De zon ging onder, de lucht werd somberblauw. Een oostenwind stak op en verkoelde de lucht. Mahmoud schonk water uit een kruik in een metalen kom voor zijn paard. Batta deed hetzelfde voor Buraq. Het paard dronk gulzig, maar zijn ogen bleven alert. Maar misschien projecteerde Batta zijn gevoelens op het paard.

Batta trok zijn jasje aan tegen de avondlijke kou en toen zijn paard zijn dorst had gelest, klom hij weer in het zadel. De hemel was inmiddels bijna donker en Batta wist dat de sterrenhemel een indrukwekkende aanblik zou bieden met zo weinig lichtvervuiling. Satellieten en constellaties verdrongen elkaar al voor een plek.

Voor hen schiepen twee rijen prikkeldraad een strook niemandsland van nog geen tien meter breed. Er waren geen borden die het eind van Turkije of het begin van Syrië aangaven. Geen schijnwerpers of wachtposten. Alleen het prikkeldraad dat zich naar het oosten en het westen uitrolde, vastgemaakt aan houten palen. Metalen hechtingen die de wereld niet bijeenhielden maar verdeelden.